

Met een beetje fantasie zijn in het natuurlijk gevormde kalksteen allerlei figuren of symbolen te ontdekken.

Kolbinger grot pas in 1913 ontdekt

De Kolbinger grot ligt ongeveer 3 kilometer ten zuidoosten van Kolbingen. Het is een van de grootste en belangrijkste te bezichtigen grotten in het zuidwesten van de Schwäbische Alb.

De totale lengte van de grot is zo'n 330 meter. Het diepste punt ligt ongeveer 48 meter onder de oppervlakte.

Het voorste deel van de grot, de Stefanshöhle, was al sinds 1879 bekend. In 1899 werden er botten van een bruine beer en andere dieren in de grot gevonden. Zij zijn in een museum in Stuttgart tentoongesteld.

Pas in 1913 werd de grot erachter ontdekt door twee jongemannen uit Kolbingen.

Kaarsen en carbidlampen verlichtten destijds de grot, die veel toeristen trok. Na de Tweede Wereldoorlog werden de trappen en bruggen gerenoveerd en kreeg de grot elektrische verlichting.

In de jaren vijftig kwamen er enkele gebreken aan het licht waardoor de zaak dicht moest. In 1968 ging de Kolbinger grot weer open voor het publiek.

Druipstenen van Schwäbische Alb

tekst Bert Monster
 beeld RD

Hoewel het Donaubergland in de Zuid-Duitse deelstaat Baden-Württemberg vooral bovengronds magnifieke vergezichten biedt, loont het de moeite ook eens ondergronds een kijkje te nemen. Zoals in de Kolbinger grot.

De bosgrond is vochtig. De dauwdruppels van de frisse nacht winnen het nog glansrijk van de zon, waarvan de stralen nauwelijks in staat zijn de mistflarden te verscheuren.

Het is weer eens nat, foetert Maren Aichen, vrijwilligster bij de Schwäbischer Albverein, met zo'n 110.000 leden de grootste Duitse en zelfs Europese wandelvereniging. Aichen leidt haar bezoekers door de Kolbinger grot.

Volgens de blonde Duitse was de zomer van 2014 in Zuid-Duitsland uitzonderlijk nat. „Het heeft hier zo'n beetje zes weken lang onafgebroken geregend. Het water zakt naar beneden. In de grotten kan het daarom nogal glibberig zijn”, waarschuwt ze.

Vanaf een blokhut voert een trap naar beneden, de ingang van de grot. Links in de diepte van het dal

kronkelt de Donau, grotendeels door de mist aan het oog onttrokken.

Aichen opent een deur. Het is even flink knippen met de ogen, die moeten wennen aan de overgang van het scherpe ochtendlicht naar de duisternis van de grot. Een trap voert nog verder de aarde in. Het wordt kouder en natter. Een trui is geen overbodige luxe.

„Het is hier op 10 meter diepte zo'n beetje 8 tot 9 graden”, zegt Aichen als voor haar een grote ondergrondse ruimte opdoemt. De holte draagt de naam Stefansdom en is min of meer een voorportaal van de Kolbinger grot.

In de soms nauwe gangetjes is het flink manoeuvreren. De kunstverlichting in de onderaardse ruimte tovert vervaarlijke schaduwen op de wanden. Aichen wijst met haar hand naar het plafond van de grot, waar puntige druipstenen van kalksteen als dreigende dolken boven de bezoekers hangen.

„Dat zijn de zogeheten stalactieten”, weet Aichen.

„Druppels grondwater zakken van het dak van de grot naar beneden en blijven hangen. Koolzuurgas verdampst en de opgeloste kalk blijft als mineraaldeeltje achter. In een tijdsbestek van eeuwen groeit zo'n druipsteen aan. De stalagmieten groeien net andersom, dus vanaf de bodem naar boven.”

Na haar lesje geologie vervolgt Aichen in rap Duits haar rondleiding. Links zijn opzettelijk enkele gesteentekolommen verwoest. „Het is de oogst van een conflict in de jaren vijftig van de vorige eeuw tus-

sen de dorpjes Fridingen en Kolbingen over de vraag aan wie de grot toebehoorde. De strijd is uiteindelijk in het voordeel van Kolbingen beslecht.”

De wanden van de grot dragen vele tinten bruin en wit. Met een beetje fantasie zijn in de natuurlijk gevormde stenen bovendien allerlei figuren te ontwaren, zoals dieren, sprookjesfiguren en zelfs een orgelfront. Een lamp richt de blik van de bezoeker op een figuur dat een soort mijter draagt. Aichen, lachend: „Kinderen die hier komen roepen meteen dat het sinterklaas is. Bedachtzame senioren houden het liever bij de paus.”

>> albverein-kolbingen.de
 >> schwaebischealb.de
 >> germany.travel/nl
 >> donaubergland.de

Overwinteringsplek vleermuis

Tal van dieren gebruiken de Kolbinger grot als overwinteringsplek, waaronder veel soorten vleermuizen. Om de diertjes te beschermen, is de grot in de wintermaanden gesloten voor het publiek.

Het Zuid-Duitse dorpje Fridingen in de Schwäbische Alb.

Druipstenen in Kolbinger grot.

Uitzicht op het Donaudal.